

Att sätta gränser

I mitt arbete med missbrukare och hemlösa människor möter jag ofta människor som är skadade från sin barndom. Många har haft en otrygg uppväxt och är utsvultna på äkta kärlek och medmänsklighet. När vi bemöter dem med respekt och värme suger de åt sig som svampar. Ibland är de misstänksamma och avvaktande i början och testar därför våra gränser för att se hur mycket vi älskar dem. Mitt tålamod och min uthållighet blir ofta prövad. Det är inte alltid så lätt att veta var man skall sätta gränserna. Våra gäster har levt ett gränslöst liv. Innerst inne vill de ha fasta gränser men till det yttre protesterar de och straffar ut sig själva. Då är det oerhört lätt att tappa modet och förlora hoppet att det någonsin kan ske en förändring i dessa människors liv. Jag har gått igenom en sådan svacka de senaste veckorna.

En av mina skyddslingar som jag hjälpt mycket det senaste året, kan vi kalla Peter. Han grep tag i evangeliet med liv och lust, blev frälst, döpt och andedöpt inom ett halvår. Men han stängde aldrig dörren helt och hållet till sitt gamla liv. Ett av Peters problem är att hålla sig till sanningen. Att ljuga och manipulera har ju hört till vardagen förut.

Enligt Efesiebrevet 6:10-17 är det "sanningens bälte" som håller ihop hela rustningen. De är sanningen som gör att vi kan hämta styrka hos Herren och stå emot djävulens lömska angrepp. Kompromissar vi så dräneras vi på kraft och blir snart ett byte för mörkrets makter. Detta har tyvärr hänt i Peters liv. Jag har sett det under en tid men har i min enfald trott att får han bara en egen bostad, där han får lugn och ro blir allt bättre.

Det är inte lätt för dessa utstraffade människor att få en egen bostad. De flesta har ett bagage av betalningsanmärkningar och drogproblematik. Men för Gud är inget omöjligt. Peter fick chansen att hyra ett rum i en lägenhet genom en kontakt till mig. Allt såg jättebra ut. Han skulle betala hyran så fort han fick sin pension. Tre dagar efter pengarna kommit var de försvunna och hyran var inte betald. Istället för att säga som det var kom Peter med undanflykter och lögner. En vecka senare fick han flytta ur sitt rum. Jag höll på att fullständigt explodera av ilska, besvikelse och vanmakt. Herren påminde mig om, att det inte är en kamp mellan kött och blod vi har att kämpa, utan mot mörkrets makter i himlarymderna. Det stod klart för mig att jag måste släppa taget om Peter.

När den förlorade sonen ville ha ut sitt arv och gå ut i världen, så lät Fadern honom göra det. Han försökte inte hindra honom men bad säkert varje dag att han skulle komma till insikt. I min välvilja att hjälpa människor vet jag att jag har en tendens att lägga alltför mycket till rätta, istället för att invänta människor och låta dem själva ta ansvar. Det kan kännas kärlekslöst att sätta gränser och släppa taget om någon man bryr sig mycket om. Men det kan vara deras enda räddning för att lära sig välja rätt. Vi är många som ber för Peter att han skall välja Sanningens väg och vända hem. Då blir han mött av Fadern med öppna armar. Och förhoppningsvis även av oss.